

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie P.S.

skazanego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 kwietnia 2026 r.,

wniosku skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego
w Lublinie z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt IV K 35/24,
utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z
dnia 22 października 2025 r., sygn. akt II AKa 258/25.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt IV K 35/24, uznał oskarżonego P.S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności, a także przestępstwa z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, następnie zaś orzeczone kary pozbawienia wolności połączył, na mocy art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., wymierzając oskarżonemu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami wniesionymi przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego, które jednak okazały się nieskuteczne. Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 22 października 2025 r., sygn. akt II AKa 258/25, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył w całości obrońca skazanego, zarzucając mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 433 § 1 k.p.k. w z art. 440 k.p.k. i art. 435 k.p.k., jak również art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a także art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 440 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 1 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 42 ust. 2 Konstytucji RP (ew. także art. 6 ust. 3 lit. d EKPC), a ponadto naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 148 § 2 pkt 2 k.k. Mając na względzie powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu. Prokurator złożył odpowiedź na kasację, wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W ślad za kasacją obrońcy, pismem datowanym na 13 marca 2026 r. (data wpływu 23 marca 2026 r.) skazany wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. W ocenie Sądu Najwyższego wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie wykonania orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. jest nadzwyczajnym odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń. Jak wskazuje jednolita i konsekwentna praktyka Sądu Najwyższego, decyzja w tym zakresie uzależniona jest od wykazania wysokiego prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz realnej groźby wystąpienia nieodwracalnych skutków dalszego odbywania kary. Weryfikacja akt sprawy oraz zarzutów kasacyjnych w granicach wyznaczanych rozpoznaniem wniosku o wstrzymanie nie wykazała zaistnienia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia.

Merytoryczne badanie wpływu ewentualnych uchybień na treść wyroku dopuszczalne jest wyłącznie na etapie pełnego rozpoznania skargi. Jednocześnie Sąd Najwyższy podkreśla, że ani surowość sankcji, ani izolacja penitencjarna nie stanowią samoistnych podstaw wstrzymania. Dolegliwość ta jest naturalnym

następstwem prawomocnego skazania i nie uzasadnia odstępstwa od bezzwłocznego wykonania prawomocnego orzeczenia.

Przedmiotowe postanowienie dotyczy wyłącznie kwestii wpadkowej i w żaden sposób nie przesądza o tym, w jaki sposób Sąd Najwyższy ostatecznie oceni słuszność samej kasacji.

Mają na względzie wskazaną wyżej argumentację, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[WB]

[a.ł.]